

Minoritet, hvis Mening er bleven udtalt gjennem det ærede kongevalgte Medlem, der sidder her foran (Fischer). Jeg kan i det Hele slette mig til de Ytringer, vi hørte fra ham. Naar man finder, at der er Anledning til at tillade Oprettelsen af et Institut som dette, for hvis Gaavlighed og for hvis Onskelighed mange og ret vægtige Stemmer have udtalt sig, kan jeg ikke se rettere, end at saa bør man ikke svække Betydningen af et saadant Instituts Oprettelse ved paa Forhaand at lægge en væsentlig Hindring i Veien for dets Fremkomst. Thi hvorledes man nu end betragter Sagen, skal det staa fast, at naar man hidtil har tilladt Anbringelsen af offentlige og Umyndiges Midler, i alle de øvrige Pengeinstituter af samme Natur som dette, og man ved denne Leilighed negter dette Institut den Tillid, som udtales derigjennem, kan dette ikke Andet end virke skadeligt paa Tilliden til denne Forening, for dens Udgifter til at komme frem og gjøre den Gaav, som man har ventet og ønsket sig af den. Det er muligt, derom tør jeg ikke udtale Noget, at en væsentlig Grund til at tage den paagjældende Bestemmelse i Loven af 1850 har været den, som er angivet af den ærede Ordfører, at man derved søgte at støtte disse Instituter. Det har jo imidlertid vist sig senere, at ligesom disse Instituter ikke have haft Trang til denne Støtte, saaledes har Anbringelsen af disse Midler paa den omstridte Maade været overmaade indskrænket, og jeg ser ikke nogen Grund til at antage, at der ved dette nye Institut skulde være nogen større Anvendelse derfor, end der har været ved de andre. Jeg tror derfor, at Spørgsmaalet i Virkeligheden har overmaade liden praktisk Betydning. Jeg anser denne Kasse, denne foreslaaede Kreditforening, saaledes som den nu vil træde i Kraft, hvis nærværende Forslag bliver til Lov med de Sikkerhedsforanstaltninger, som ligge i selve Lovforslaget og Statutterne, for at være fuldkommen sikker. Naar det ærede Medlem mente, at den Betryggelse, som maatte kunne søges i et Pengeinstituts Garanti ikke havde overmaade Meget at betyde og ikke ialtsald havde den Værdi, at det kunde anses for billigt, at Interessenterne kom til at yde saa store Bidrag dertil, som vilde blive Tilfældet, maa jeg sige, at denne Side af Sagen havde jeg anset for Lovgivningsmagten temmelig uøvedkommende. Det bliver de senere formodede, forventede Interessenters Sag selv at bedømme, om de kunne gaa ind paa de Bilkkaar, man byder dem; men jeg tror, at det er rigtigt, at Lovgivningsmagten tager al den Garanti, som man byder den, den være af hvilken Bestaendighed den være vil. Et Punkt lægger jeg Vægt paa: Spørgsmaalet om en saadan Forenings Sikkerhed ligger jo væsentlig deri, om man kan være vis paa, at der bliver

anvendt den størst mulige Omhyggelighed og Opmærksomhed ved Lagationerne. Det er det, der skal begrunde en Kreditforenings virkelige Paalidelighed, og nu blev det bemærket, at det Handelsinstitut, som har paataget sig at stille den her omtalte Garanti, tillige har forbeholdt sig at afgjøre, hvorvidt de Saan, der tilbydes, ere acceptable eller ikke, saa at de skulde gennemgaa en Kritik for dette Institut. Jeg skal tilstaa, at jeg lægger ikke liden Vægt derpaa. Idet jeg saaledes iøvrigt kan gaa ind paa de Endringsforslag, som ere stillede af Udvalget i sin Helhed, maa jeg med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 1, idet jeg ganske henholder mig til, hvad der ogsaa herom er fremkommet fra Mindretallets Side, tilraade det høie Thing at forkaste dette, som jeg anser for skadeligt, fordi det vil forringe Betydningen af den nye Kreditforening, som, naar man i det Hele taget vil gaa ind paa den af Hensyn til den Nyttie, den kan stifte, ikke paa Forhaand bør være trykket ved en saadan Mistillidspaategning.

Ordføreren (Ussing): Efter hvad den høitærede Indenrigsminister har bemærket med Hensyn til de af hele Udvalget under Et stillede Forslag, tror jeg ikke at behøve at opholde mig videre ved disse. Kun skal jeg bemærke, at det nok beror paa en Sukommelsesfeil, naar den høitærede Indenrigsminister udtalte, at saadanne Bestemmelser som dem, vi have foreslaaet optagne i Loven om Bidrag til Reservecifonden og Bidrag til Amortisation, heller ikke fandtes i den Kreditforeningslov, der udkom med Hensyn til Husmand. Det er ganske rigtigt, at der ikke indeholdes nogen Bestemmelse om Bidrag til Reservecifonden, derimod indeholdes der en Begrænsning af Amortisations-tiden, hvormed altsaa er givet en Bestemmelse for, hvormeget der nødvendigtvis maa udredes aarlig til Amortisation. Med Hensyn til det af Flertallet under Nr. 1 stillede Forslag, da er jo den Indvending, som er fremkommen derimod, væsentlig den, at man derved skulde stemple den paatænkte Kreditforening som mindre paalidelig, og at det skulde være ubilligt. Iøvrigt forekommer det mig, at navnlig den ærede Ordfører for Mindretallet indrømmede, at der i og for sig, naar man tog Sagen ganske i Almindelighed, kunde tale Udstilligt for, at en saadan Tilladelse som den omtalte blev negtet; han gjorde vel nogle Indskrænkninger i den Henseende, idet han bemærkede, at Erfaringen jo dog formentlig havde vist, at Kreditforeningsobligationer vare fuldstændig sikre, men at man paa den anden Side dog ikke vilde kunne paastaa, at Penge, som vare ublaante mod private Panteobligationer, under ingen Omstændigheder skulde kunne tabes. Dette Sidste er